

реалізація людського ресурсу, розвиток цифрових індустрій та цифрового підприємництва.

Враховуючи наведені вище цілі напрямами цифрового розвитку є запровадження цифрових компетенцій в освіті.

Звернемося до головного документу що регламентує цифровий розвиток [1]: Підвищення рівня та якості знань, формування сучасних навичок та компетентностей, навчання здобувати інформацію, спілкування іноземними мовами, індивідуальні програми навчання, впровадження нових предметів, підготовка до професій майбутнього та водночас цікаве і захопливе навчання є головними завданнями реформи освіти конкурентоздатної країни та суспільства.

Інформаційно-комунікаційні та цифрові технології надають можливість інтенсифікувати освітній процес, підвищити рівень та якість сприйняття, розуміння та засвоєння знань. Цифрові технології роблять процес навчання мобільним, диференційованим та індивідуальним. При цьому технології не замінюють вчителя, а доповнюють його. Таким урокам властиві адаптивність, керованість, інтерактивність, поєднання індивідуальної та групової роботи, часова необмеженість навчання.

Також, слід зазначити, що опанування цифровими освітніми технологіями значно пом'якшило надзвичайну ситуацію з освітнім процесом підчас карантину.

Список використаних джерел:

1. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80#Text>

НАПРЯМКИ ПОДОЛАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ НАСЛІДКІВ ПАНДЕМІЇ COVID-19 ДЛЯ ТУРИЗМУ

Раєвська Ю.Р.

Науковий керівник – Славути О.І., канд. екон. наук, доцент

Туризм є одним із головних світових секторів економіки. Це третя за величиною категорія експорту (після палива та хімічних речовин), яка в 2019 р. становила 7 % світової торгівлі. Разом з тим туризм є одним із секторів, які найбільше постраждали від пандемії Covid-19, впливаючи на економіку, засоби до існування, державні послуги та можливості на всіх континентах.

Близько 7 % світового туризму стосується дикої природи, цей сегмент зростає на 3 % щороку [1]. Раптове падіння туризму припинило фінансування збереження біологічного розмаїття. Це загрожує робо-

чим місцям, і це вже призвело до зростання браконьєрства, мародерства, частково через зменшення присутності туристів та персоналу.

Вплив на біорозмаїття та екосистеми особливо важливий для країн розвитку малих островів (SIDS) та найменш розвинених країн. У багатьох африканських країнах на дику природу приходиться до 80 % відвідувань, а в багатьох SIDS доходи від туризму дають змогу охороняти море.

Вплив COVID-19 на туризм надає додатковий тиск на збереження спадщини, а також на культурну та соціальну структуру громад, особливо для корінного населення та етнічних груп.

Наприклад, багато практик нематеріальної культурної спадщини, таких як традиційні фестивалі та збори, були припинені або відкладені, а із закриттям ринків ремісничих виробів, товарів та інших товарів доходи корінних жителів зазнали суттєвого скорочення.

У 2020 р. 90 % країн закрили об'єкти світової спадщини, що має величезні соціально-економічні наслідки для громад, які залежать від туризму. Крім того, 90 % музеїв закрито, а 13 % можуть ніколи не відкритися [2].

Для пом'якшення значних наслідків для відновлення туризму слід враховувати п'ять пріоритетних напрямів:

- пом'якшення соціально-економічний вплив на засоби до існування, особливо на зайнятість жінок та економічну безпеку.

- підвищення конкурентоспроможність та створити стійкість, в тому числі шляхом диверсифікації економіки, сприяючи внутрішньому та регіональному туризму, де це можливо, та створюючи сприятливе ділове середовище для мікро, малих та середніх підприємств.

- поглиблення інновацій та цифрова трансформація туризму, включаючи сприяння інноваціям та інвестиціям у цифрові навички, особливо для тих, хто тимчасово залишається без роботи та шукачам роботи.

- сприяння стійкості та зеленому зростанню для переходу до стійкого, конкурентоспроможного, ресурсозберігаючого та нейтрального до вуглецю сектору туризму. Зелені інвестиції для відновлення можуть, серед інших можливостей, орієнтуватись на заповідні території, відновлювані джерела енергії, розумні будівлі та циркулярну економіку.

- координація та партнерські відносини з метою перезапуску та трансформації сектору у напрямку досягнення Цілей сталого розвитку, забезпечуючи відновлення та відновлення туризму, ставлять людей на перше місце та працюють разом, щоб відповідально та скоординовано полегшити та зняти обмеження на поїздки.

Список використаних джерел:

1. Tourism and Covid-19 – unprecedented economic impacts. URL: <https://www.unwto.org/tourism-and-covid-19-unprecedented-economic-impacts>.
2. Tourism Policy Responses to the coronavirus (COVID-19). URL: <https://www.oecd.org/coronavirus/policy-responses/tourism-policy-responses-to-the-coronavirus-covid-19-6466aa20/>.

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МЕХАНІЗМУ ФІНАНСУВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

Руднєва А.С.

Науковий керівник – Жовтяк Г.А., канд. екон. наук, доцент

Відсутність дієвих напрямів фінансової політики у сфері житлово-комунального господарства, недосконалість нормативно-законодавчої бази, прорахунки в управлінні фінансовими ресурсами зумовлюють необхідність розроблення пропозицій і заходів, спрямованих на вдосконалення наявного механізму його фінансування. Основними джерелами фінансування ЖКГ є кошти державного і місцевих бюджетів, фізичних та юридичних осіб за сплату житлово-комунальних послуг, інвестиції і кредити, кошти, що виділяються по лінії міжнародних фінансових організацій.

Основна частка видатків на утримання ЖКГ і оплату комунальних послуг та енергоносіїв здійснюється з місцевих бюджетів. Розмір та напрямок витрачання коштів на житлово-комунальні послуги визначають органи місцевого самоврядування відповідної територіальної громади. Тому вони можуть відрізнятися залежно від типу громади (велике чи маленьке місто, село). Однак основними видатками місцевих бюджетів на ЖКГ є:

1) обслуговування об'єктів інфраструктури ЖКГ (утримання та експлуатація житлових будівель, забезпечення функціонування водопроводу та каналізації, тепломереж, ліфтів, вивозу сміття тощо);

2) підтримка функціонування підприємств, які надають житлово-комунальні послуги;

3) організація благоустрою населених пунктів, або іншими словами, створення комфортного середовища (озеленення, прибирання вулиць, парків, скверів, звукоізоляція тощо);

4) регулювання цін на житлово-комунальні послуги (включаючи погашення різниці між фактичною вартістю наданих послуг та тарифами затвердженими державою чи органами місцевого самоврядування за рахунок субвенції з держбюджету);

5) державні та місцеві програми житлового будівництва (будівництво або придбання житла для певних категорій населення (вклю-